

Repertoriumnummer 2018/ 234
Datum van uitspraak 12 maart 2018
Rolnummer 2017/AG/63
Kennisgeving cf. art. 792, 1 ^{ste} lid Ger.W. op 15 maart 2018 - ongetekend afschrift aan advocaten.

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof Gent

Afdeling Gent

tweede kamer

Arrest

COVER 01-00001068067-0001-0008-01-01-1

2. De procedure in eerste aanleg

Bij verzoekschrift op tegenspraak, op 9 december 2015 ter griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Dendermonde, neergelegd, stelde de appellante een vordering in tegen de geïntimeerde, strekkende tot veroordeling van deze laatste om aan haar te betalen, 11.593,80 euro als opzeggingsvergoeding, vermeerderd met wettelijke intrest en gerechtelijke intrest.

De appellante vorderde de veroordeling van de geïntimeerde tot de afgifte van “verbeterde sociale en fiscale documenten met betrekking tot de vordering waaronder een individuele loonfiche, fiscale fiche en C4”, behoudens wat de fiscale fiche betreft, onder verbeurte van een dwangsom van 25 euro per dag en per document vertraging, bij gebrek aan afgifte binnen de maand na de betekening van het vonnis, met een maximum van 2.000 euro. Zij vroeg de verwijzing van de geïntimeerde in de kosten van het geding. Ten slotte vroeg zij dat het vonnis voorlopig uitvoerbaar zou verklaard worden ondanks elk verhaal en zonder borgstelling, en met uitsluiting van de mogelijkheid van kantonnement.

In haar conclusie, op 11 mei 2016 neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank, vermeerderde de appellante haar vordering tot 12.390,58 euro.

In haar syntheseconclusie, op 3 oktober 2016 neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank, vroeg de geïntimeerde in hoofdorde dat de vordering als ongegrond zou afgewezen worden, met verwijzing van de appellante in de kosten van het geding.

Bij eindvonnis, op 3 januari 2017 op tegenspraak gewezen door kamer D 2 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Dendermonde, werd de vordering ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De appellante werd in de gerechtskosten verwezen.

De eerste rechter was inzonderheid van oordeel:

- dat de vervangingsovereenkomsten *in casu* werden gesloten om twee werknemers te vervangen die halftijdse loopbaanonderbreking genoten tot de pensioenleeftijd, de ene vanaf 1 juni 2000, de andere vanaf 1 juni 2005;
- dat het niet ging om een loopbaanonderbreking voor onbepaalde tijd;
- dat het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd een gebeurtenis was die zich op een bekende datum zou voordoen;
- dat de duur van de vervangingsovereenkomsten aldus twee jaar mocht overschrijden, zoals bepaald in artikel 104 van de Sociale Herstelwet;
- dat de partijen niet door een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd verbonden waren;
- dat de arbeidsrelatie regelmatig was beëindigd op 31 december 2004 en dat de appellante geen recht had op een opzeggingsvergoeding.

3. De procedure in hoger beroep

In haar akte van hoger beroep vordert de appellante dat het arbeidshof het hoger beroep ontvankelijk en gegrond zou verklaren, het bestreden vonnis zou vernietigen en, opnieuw wijzende, de geïntimeerde zou veroordelen tot het betalen van een opzeggingsvergoeding van 32.215,50 euro, vermeerderd met intrest. Zij handhaaft haar vordering die op de sociale en fiscale documenten betrekking heeft. Zij vraagt de veroordeling van de geïntimeerde in de kosten van de beide aanleggen.

In haar syntheseconclusie, op 30 oktober 2017 ter griffie neergelegd, vraagt de geïntimeerde dat het hoger beroep ongegrond zou verklaard worden. Zij vraagt de verwijzing van de appellante in de kosten van het geding.

De partijen worden in de uiteenzetting van hun middelen en conclusies gehoord op de openbare terechtzitting van 12 februari 2018.

4. De grieven van het hoger beroep

De appellante acht zich gegriefd door het bestreden vonnis.

Zij stelt inzonderheid:

- dat de documenten waarin de verlenging van de vervangingsovereenkomst werd vastgesteld, de identiteit van de te vervangen werkneemsters niet vermeldden;
- dat zij niet voldeden aan de wettelijke vereisten zodat de partijen door een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd verbonden waren;
- dat er in werkelijkheid geen vervangingsovereenkomsten werden gesloten maar opeenvolgende arbeidsovereenkomsten voor een bepaalde tijd, terwijl overeenkomstig artikel 10bis van de Arbeidsovereenkomstenwet moest aangenomen worden dat de partijen door een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd verbonden waren;
- dat de duur van opeenvolgende vervangingsovereenkomsten volgens artikel 11 van de Arbeidsovereenkomstenwet ook de twee jaar niet mag overschrijden;
- dat deze beperking alleen niet geldt in geval van vervanging van een werknemer die loopbaanonderbreking/tijdskrediet geniet, mits die tenminste voor een bepaalde tijd werd doorgevoerd;
- dat het vermelden van de pensioengerechtigde leeftijd als einddatum niet inhoudt dat loopbaanonderbreking voor een bepaalde tijd werd genomen;
- dat de duur van de overeenkomsten *in casu* de twee jaar wél overschreed zodat de partijen ook om die reden door een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd verbonden waren.

5. Bespreking

5.1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Het is ontvankelijk.

5.2. De gegrondheid van het hoger beroep

5.2.1. Artikel 11ter, § 1, tweede tot en met vijfde lid van de Arbeidsovereenkomstenwet luidt als volgt:

“De reden, de identiteit van de vervangen werknemer(s) en de voorwaarden van die indienstneming moeten schriftelijk voor elke werknemer afzonderlijk worden vastgesteld uiterlijk op het tijdstip waarop deze werknemer in dienst treedt.

De duur van de overeenkomstig de bepalingen van dit artikel gesloten vervangingsovereenkomst mag niet langer zijn dan twee jaar.

Wanneer de partijen verschillende opeenvolgende vervangingsovereenkomsten hebben gesloten, zonder dat er een onderbreking is, toe te schrijven aan de werknemer, mag de totale duur van die opeenvolgende overeenkomsten niet langer zijn dan twee jaar.

Is er geen geschrift of werd de door het derde en het vierde lid bepaalde termijn van twee jaar overschreden, dan gelden voor die overeenkomst dezelfde voorwaarden als voor de overeenkomst voor onbepaalde tijd.”.

Artikel 104 van de Sociale Herstelwet luidt als volgt:

“De werkgever kan de werknemer die geniet van de toepassing van de artikelen 100, 102 en van onderafdeling 3bis vervangen door een werknemer aangeworven met een vervangingsovereenkomst, bepaald bij artikel 11ter van de wet van 3 juli 1978, voor zover ingeval van toepassing van artikel 102 de wijziging van de arbeidsvoorwaarden niet voor een onbepaalde tijd werd gesloten.

In afwijking op dit artikel 11ter kan, in geval van toepassing van het eerste lid, de duur van de vervangingsovereenkomst twee jaar overschrijden.”.

5.2.2. De partijen zijn het erover eens dat het geschrift dat de partijen op 20 oktober 2011 ondertekenden, alle door de wet verplichte vermeldingen bevat. De appellante betwist dat dit ook het geval is met de overeenkomsten die erop volgden. Zij geeft echter blijkt van een overdreven formalisme. Ook deze geschriften voldoen aan de voorschriften in het tweede lid van artikel 11ter van de Arbeidsovereenkomstenwet. Vooreerst dragen zij als titel “*aanhangsel* bij de vervangingsovereenkomst als bediende voor bepaalde duur”, waarna de aanhef duidelijk maakt dat zij werden gesloten “in aansluiting aan de overeenkomst dd. 20 oktober 2011”, terwijl artikel 2 stipuleert dat “alle bepalingen van de overeenkomst dd. 20 oktober 2011 (...) verder integraal van toepassing” blijven. Uit één en ander volgt zonneklaar dat “de reden, de identiteit van de vervangen werknemer(s)

en de voorwaarden van die indienstneming”, zoals in de overeenkomst van 20 oktober 2011 bepaald, ook zouden gelden voor de overeenkomsten die erop volgden.

De partijen waren aldus gedurende de hele periode van tewerkstelling door opeenvolgende vervangingsovereenkomsten verbonden, niet door opeenvolgende arbeidsovereenkomsten voor een bepaalde tijd in de zin van de artikelen 9 tot en met 10bis van de Arbeidsovereenkomstenwet.

5.2.3. De periode van twee jaar bepaald in artikel 11ter, derde en vierde lid van de Arbeidsovereenkomstenwet was op 24 oktober 2013 overschreden. De partijen zullen vanaf deze datum geacht moeten worden door een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd verbonden te zijn geweest, tenzij de geïntimeerde zich kan beroepen op de bepalingen van artikel 104 van de Sociale Herstelwet.

De vraag is dus of de vervangen werkneemsters hun arbeidsprestaties hadden verminderd “voor onbepaalde tijd”, in welk geval de geïntimeerde het tweede lid van artikel 104 niet kan invoeren.

Er weze terloops opgemerkt dat de geïntimeerde de regeling van (inzonderheid) artikel 102 van de Sociale Herstelwet regelmatig op zijn personeel toepasselijk had gemaakt (zie inderdaad artikel 99, zevende lid van de Sociale Herstelwet), wat overigens niet wordt betwist.

Uit de uittreksels uit de notulen van het vast bureau van de geïntimeerde van 6 maart 2000 en 11 april 2005 blijkt dat L. D. M. en N. D., voltijdse poetsvrouwen “in vast dienstverband”, om een “loopbaanhalvering (+ 50 jaar) tot de pensioengerechtigde leeftijd” hadden verzocht, en dat dit hen werd toegestaan.

Of de vermelding “tot de pensioengerechtigde leeftijd” van deze gedeeltelijke schorsing er een “voor een bepaalde tijd” maakt, zoals de geïntimeerde voorhoudt, dient niet anders beoordeeld te worden dan, bijvoorbeeld, bij het beantwoorden van de vraag of een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd dan wel voor een bepaalde tijd werd gesloten.

Een arbeidsovereenkomst die wordt gesloten tot de pensioengerechtigde leeftijd, is er een voor een bepaalde tijd (zie I. PLETS, *Tijdelijke tewerkstelling door rechtstreekse aanwerving*, Gent, Larcier, 2001, 13, nr. 15; W. VAN EECKHOUTTE, *Sociaal Compendium Arbeidsrecht. 2016-17*, Mechelen, Kluwer, 2017, 708, nr. 1269), want de arbeidsovereenkomst vermeldt een gebeurtenis die zich op een bekende datum zal voordoen (zie Cass. 15 april 1982, *JTT* 1982, 348, noot M. TAQUET en C. WANTIEZ; Cass. 21 maart 1988, *Soc.Kron.* 1988, 295, noot).

Dat de beide vervangen poetsvrouwen (behoudens in geval van ontslag, overlijden...) op een vooraf bekend ogenblik de pensioengerechtigde leeftijd zouden bereiken, staat vast. Dat die leeftijd op 65 jaar was (en nog is) bepaald, stond evenzeer vast. Anders ware het geweest wanneer de halvering van de arbeidsprestaties zou zijn overeengekomen tot het ogenblik waarop

de betrokkenen *daadwerkelijk* zouden gepensioneerd worden, in welk geval *niet* kon uitgemaakt worden wanneer zij zou eindigen, nu voor de betrokkenen, afhankelijk van de datum van de effectieve pensionering, mogelijk eerder dan bij het bereiken van de leeftijd van 65 jaar een einde aan de vermindering van de arbeidsprestaties kon komen. In dit geval zou deze laatste voor onbepaalde tijd zijn overeengekomen ("zonder maximumduur", zoals bepaald in artikel 6 van het KB van 12 december 2001).

Het is anderzijds niet van belang dat de vervangingsovereenkomsten zelf niet stipuleren wanneer de betrokkenen 65 jaar oud zullen worden.

Of voorafgaand of volgend op de door de appellante gesloten vervangingsovereenkomsten nog met anderen soortgelijke overeenkomsten werden gesloten ter vervanging van de dames D' M[REDACTED] en D' [REDACTED], is evenzeer irrelevant (en dat zij niet meteen bij de aanvang van de gedeeltelijke schorsing werden vervangen, of maar gedeeltelijk, dan wel dat de geïntimeerde voor de periode vanaf 1 januari 2015 geen nieuwe vervangingsovereenkomsten zou hebben gesloten, of minstens niet ter vervanging van beide werkneemsters, maakt helemaal geen oneigenlijk gebruik uit van de vervangingsovereenkomsten zoals die met de appellante werden gesloten). Het staat in elk geval vast dat beide poetsvrouwen nog in dienst én in loopbaanonderbreking waren op het ogenblik dat de partijen het laatste aanhangsel ondertekenden.

5.2.4. De eerste rechter heeft de vordering van de appellante terecht als ongegrond afgewezen. Het hoger beroep is ongegrond.

5.2.5. De geïntimeerde houdt voor dat de eerste rechter het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding niet correct heeft bepaald. Hij heeft inderdaad een bedrag toegekend dat lager is dan het basisbedrag voor een vordering met een waarde zoals *in casu*. De eerste rechter heeft echter geen lager bedrag toegekend dan door de geïntimeerde in eerste aanleg was gevorderd. Wat deze laatste thans vraagt, maakt dus geen incidenteel beroep uit. Wél moet het als een nieuwe vordering bestempeld worden, die het arbeidshof gegrond acht.

* * *

HET ARBEIDSHOF,

Gelet op de bovenstaande gronden,

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken en inzonderheid op artikel 24,

Recht doende op tegenspraak,

PAGE 01-00001068067-0007-0008-01-01-4

Alle andere en strijdige conclusies verwerpende,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond.

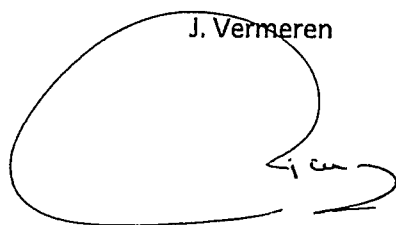
Bevestigt het op tegenspraak gewezen eindvonnis van kamer D 2 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Dendermonde, d.d. 3 januari 2017 (A.R. nr. 15/2404/A), behalve waar het de gerechtskosten van de geïntimeerde begroot.

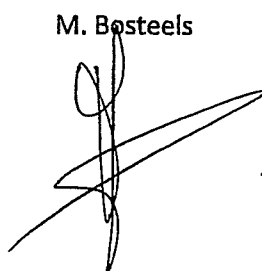
Veroordeelt de appellante overeenkomstig artikel 1017, eerste lid Ger. W. tot het betalen van de kosten van de procedure in hoger beroep.

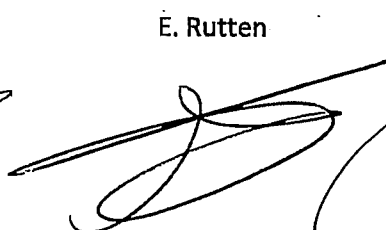
Bepaalt de nog te vereffenen gerechtskosten als volgt:

- aan de zijde van de appellante:
rechtsplegingsvergoeding hoger beroep: 1.320 euro;
- aan de zijde van de geïntimeerde:
rechtsplegingsvergoeding eerste aanleg: 1.320 euro;
rechtsplegingsvergoeding hoger beroep: 1.320 euro.

Aldus gewezen door het arbeidshof Gent, afdeling Gent, tweede kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Jan Herman, voorzitter, Els Rutten, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werkgever, Marianne Bosteels, raadsheer in sociale zaken, benoemd als werknemer-bediende, en in openbare terechtzitting van **maandag twaalf maart tweeduizend achttien** uitgesproken door de voorzitter, met bijstand van Johan Vermeren, griffier.

J. Vermeren

M. Bosteels

E. Rutten

J. Herman
